

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. a JUDr. Zdenky Reisenauerovej v právnej veci žalobcu: **V. D., O., R.**, zastúpeného JUDr. L. C., advokátom H., R., proti žalovanému: **K. R. P. Z. v K.**, K., K., o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. p. KRP-7-// DI-2006 zo dňa 15.2.2006 na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 2S/6/2006-47 zo dňa 23. augusta 2007 takto

rozhodol

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 2S/6/2006-47 zo dňa 23. augusta 2007 **potvrďuje**.

Žalobcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

Odôvodnenie:

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. p. KRP-7-// DI-2006 zo dňa 15.2.2006, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu proti rozhodnutiam O. R. P. v R., O. D. I. č. p.: ORP-523/DI-SK-2005 zo dňa 2.12.2005 a potvrdené rozhodnutie o uznaní viny zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 2 zákona č. 372/ 1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a uložení pokuty vo výške 4.000,- Sk.

S poukazom na zistenie, že v správnom konaní bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie, ktoré viedlo k správny právny záverom krajský súd žalobu zamietol.

V dôvodoch rozsudku krajský súd poukázal na to, že v priestupkovom konaní bolo jednoznačne preukázané spáchanie priestupku žalobcom podľa § 3 ods. 2 písm. b/ a § 8 ods. 5 zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných

komunikáciách v znení neskorších predpisov, na tom skutkovom základe ako je uvedené v rozhodnutí oboch správnych orgánov.

Krajský súd poukázal na to, že žalobca nepopiera, že pri odbočovaní vpravo musel vybočiť do ľavého odbočovacieho jazdného pruhu. Znaleckým dokazovaním však bolo preukázané, že žalobca sa od samého začatia odbočovania vpravo celým vozidlom nachádzal v ľavom odbočovacom pruhu a ak by venoval zvýšenú pozornosť dopravnej situácii za ním v pravom jazdnom pruhu, čo bolo odôvodnené polohou jeho vozidla, bolo by možné zrážke zabrániť.

Krajský súd sa so závermi znalca stotožnil a nepovažoval žalobnú námietku, že žalovaný porušil zásadu prezumpcie nevinu a v nej obsiahnuté pravidlo in dubio pro reo za opodstatnenú. Podľa krajského súdu žalovaný sa zaoberal všetkými odvolacími námietkami, ktoré sú totožné s námietkami žalobnými a vyhodnotenie dokazovania žalovaným v priestupkovom konaní nie je v rozpore so zásadou logického myslenia a uvažovania.

Krajský súd nepovažoval za opodstatnenú ani druhú námietku žalobcu, že žalovaný svojím rozhodnutím porušil zásadu zákazu reformatio in peius, pretože táto sa vzťahuje na výrok o uloženej sankcii. V danom prípade žalovaný preskúmaným rozhodnutím zmenil výrok o náhrade trov konania z dôvodu, že prvostupňový správny orgán nesprávne aplikoval ustanovenia vyhlášky, upravujúcej paušálnu náhradu trov konania, nejde teda o zmenu v neprospech odvolateľa, pretože zmena sa nevzťahuje na výrok o uloženej sankcii.

Proti uvedenému rozsudku podal žalobca včas odvolanie, v ktorom namietal, že v posudzovanej veci nebol úplne zistený skutkový stav veci, lebo neboli vykonané všetky navrhnuté dôkazy spočívajúce v nariadení vykonať kontrolný znalecký posudok resp. aspoň vo výsluchu znalca pribratého do konania. Žalobca poukázal na to, že znalec pochádza z toho istého mesta, podniká v tej istej oblasti a tieto okolnosti vyvolávajú pochybnosti o objektivite ním vypracovaného znaleckého posudku, navyše podľa žalobcu vzhľadom na vyjadrenia znalca (ktorý pripustil aj iné možnosti vzniku dopravnej nehody) nebolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané spáchanie skutku jeho osobou tak, ako sa mu kladie za vinu.

Podľa žalobcu vykonanými dôkazmi nebola preukázaná jeho vina, nikto z vypočutých svedkov nevyvrátil jeho obranu, naopak svedok L. R. túto nepriamo potvrdil, keď uviedol, že krátko pred jeho odbočovaním ho videl jazdiť v pravom jazdnom pruhu so zapnutou pravou smerovkou.

Žalobca napokon namietal, že krajský súd sa nesprávne vysporiadal s námietkou týkajúcou sa porušenia zásady zákazu reformatio in peius, pretože táto sa vzťahuje an blok na celé rozhodnutie vrátane trov konania.

Na základe uvedeného žalobca navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný tak, že žiadal rozsudok krajského súdu potvrdiť. K odvolacej námietke žalobcu, ktorou spochybňoval objektivnosť znaleckého posudku vzhľadom na zaujatosť znalca, žalovaný uviedol, že táto

námietka je účelová, ničím nepodložená a naviac žalobca ako účastník konania mal možnosť namietat' znalca už pri ustanovení tohto znalca v konaní o priestupku, túto možnosť nevyužil, a to ani v odvolacom konaní a tieto dôvody neuvádzal ani v žalobe. Podľa žalovaného žalobca mohol na podporu svojich tvrdení navrhnuť dôkazy, ktoré sú mu známe, túto možnosť však nevyužil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal napadnuté rozhodnutie súdu a konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je potrebné potvrdiť.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu proti rozhodnutiu žalovaného č.p. KRP-7-// DI-2006 zo dňa 15.2.2006, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu proti rozhodnutiam O. R. P. v R., O. D. I. č. p.: ORP-523/DI-SK-2005 zo dňa 2.12.2005 a potvrdené predmetné rozhodnutie o uznaní viny žalobcu zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 2 zákona č. 372/ 1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a uložení pokuty vo výške 4.000,- Sk, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu, ktorý správne poukázal na to, že v priestupkovom konaní bolo jednoznačne preukázané spáchanie priestupku žalobcom podľa § 3 ods. 2 písm. b/ a § 8 ods. 5 zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov, na tom skutkovom základe ako je uvedené v rozhodnutí oboch správnych orgánov.

Z administratívneho spisu je zjavné, že žalovaný vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to záznamom o podaní vysvetlenia žalobcu, vodiča O. B., Ing. J. G., L. R., výsluchom žalobcu, správou o výsledku objasňovania priestupku zo dňa 2.8.2005, protokolom o nehode v cestnej premávke zo dňa 6.7.2005, plánikom a fotodokumentáciou z miesta dopravnej nehody, zápisom o vykonaní dychových skúšok, výpismi z evidenčnej karty žalobcu a vodiča Ing. O. B., rekonštrukciou dopravnej nehody zo dňa 18.11.2005, znaleckým dokazovaním – znaleckým posudkom č. 150/2005 zo dňa 22.11.2005 znalca z odboru cestná doprava, nehody v cestnej doprave, odhad hodnoty a technický stav vozidiel (Ing. K. K.).

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že žalovaný riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého žalovaný vychádzal pri svojom rozhodovaní o priestupku žalobcu.

Žalobca nepopiera, že pri odbočovaní vpravo musel vybočiť do ľavého odbočovacieho jazdného pruhu. Znaleckým dokazovaním však bolo preukázané,

že žalobca od samého začatia odbočovania vpravo sa celým vozidlom nachádzal v ľavom odbočovacom pruhu, z technického hľadiska je podľa znalca totiž vylúčené, aby vozidlo žalobcu dosiahlo polohu po zrážke bez toho, aby opustilo úplné pravý jazdný pruh. Podľa znalca nie je možné vylúčiť ani mierne odlišný priebeh pohybu vozidla (ako na obrázku č. 4 na strane č. 14 znaleckého posudku), avšak je podľa znalca celkom jednoznačne možno vylúčiť tvrdenie žalobcu, že pri odbočovaní neopustil pravý jazdný pruh. Podľa znalca, ak by žalobca venoval zvýšenú pozornosť dopravnej situácii za ním v pravom jazdnom pruhu a túto by správne vyhodnotil, bolo by možné zrážke zabrániť.

Podľa odvolacieho súdu krajský súd sa dôvodne stotožnil so závermi znalca a správne nepovažoval žalobnú námietku žalobcu, že žalovaný porušil zásadu prezumpcie neviny a v nej obsiahnuté pravidlo in dubio pro reo za relevantnú. Predmetným dokazovaním bola jednoznačne preukázané spáchanie priestupku žalobcom podľa § 3 ods. 2 písm. b/ a § 8 ods. 5 zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov, na tom skutkovom základe ako je uvedené v rozhodnutí oboch správnych orgánov.

Na zisteniach prvostupňového správneho orgánu (ktoré si osvojil tak žalovaný ako aj krajský súd) **ohľadne priebehu dopravnej nehody a jeho záveroch ohľadne zavinenia nehody, nemohla mať podľa odvolacieho súdu vplyv ani výpoveď L. R.**, ktorá podľa žalobcu potvrdzuje jeho obranu, **pretože** ako vyplýva zo záznamu o podaní vysvetlenia zo dňa 10.7.2005, **L. R. podľa vlastného vyjadrenia samotný vznik a priebeh dopravnej nehody nevidel**, (nakoľko odbočil na parkovisko Lidl), registroval len, že vozidlo žalobcu išlo v pravom jazdnom pruhu a malo zapnutý pravý ukazovateľ zmeny smeru jazdy.

Podľa odvolacieho súdu sa krajský súd podrobne zaoberal všetkými žalobnými námietkami, ktoré sú totožné s námietkami odvolacími a dospel k správne záveru, že žalovaný neporušil zásadu prezumpcie neviny a v nej obsiahnuté pravidlo in dubio pro reo. Správny je aj záver krajského súdu, že vyhodnotenie dokazovania žalovaným v priestupkovom konaní nie je v rozpore so zásadou logického myslenia a uvažovania.

Odvolací súd sa stotožňuje so závermi krajského súdu ohľadne vyhodnotenia námietky žalobcu, podľa ktorej žalovaný svojím rozhodnutím porušil zásadu zákazu reformatio in peius, pretože ako správne uviedol krajský súd táto sa vzťahuje na výrok o uloženej sankcii. V danom prípade žalovaný preskúmaným rozhodnutím zmenil výrok o náhrade trov konania z dôvodu, že prvostupňový správny orgán nesprávne aplikoval ustanovenia vyhlášky, upravujúcej paušálnu náhradu trov konania, nejedná sa teda o zmenu v neprospech odvolateľa, pretože zmena sa nevzťahuje na výrok o uloženej sankcii.

Odvolacie námietky žalobcu neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, preto odvolací súd rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods.1 v spojení s § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi, ktorý nemal úspech vo veci nepriznal náhradu trov konania.

POUČENIE : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 5. februára 2008

**JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová